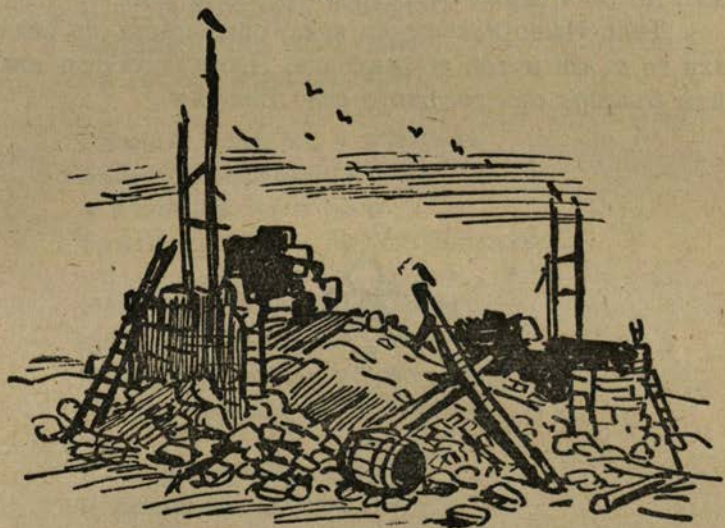

къмъ „Бързика“. Никой не чувствуваше умора. Всѣки бързаше да стигне пръвъ и да разбута гръцкото училище.

Дългиятъ, стръменъ и каменистъ пжтъ се стори на младитѣ мжже като равнина и преди слънцето да се скрие на западъ тѣ приближиха родното си село. Блѣсъкътъ на Места, сивитѣ снаги на скалитѣ дадоха имъ нови сили, втурнаха се напредъ, кръстосаха селото и врѣхлетѣха върху зидаритѣ. Тия, които бѣха на земята, избѣгаха отъ страхъ, а покаченитѣ по гредитѣ изпопадаха, като узрѣли круши. Младитѣ и разгнѣвени еникъойци — едни съ ржце, други съ мотики и брадви, се нахвърлиха върху новия дървенъ скелетъ и въ нѣколко минути гръцкото училище биде разрушено. Гъркоманитѣ бѣха се изпокрили изъ миши дупки.

Младъ, снаженъ мжжъ издигна запретната до лакти дѣсница и извика съ пълненъ гласъ да го чуе насъбралия се селски народъ:

— Да изсѣхне тази ржка, ако на това мѣсто не издигне ново и голѣмо българско училище! Искамъ